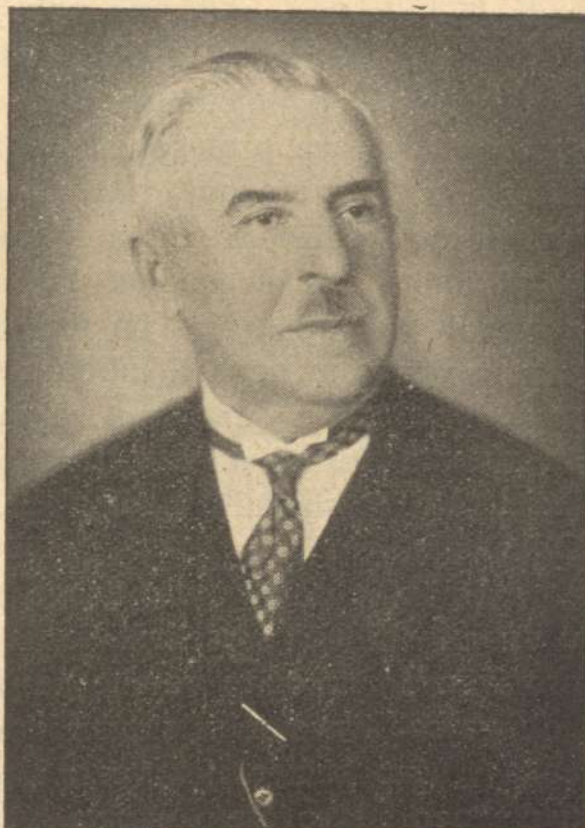

U SPOMEN LJEKARNIKU KOLOMANU GERMANU

Dne 30. svibnja oko 6 sati u jutro, kad su prvi traci jutarnjega sunca počeli provirivati iza oblaka da bi obasjali vrhove tuškanačke šumice, ljekarnik Koloman German posljednji put je u svojem Tuskulumu u Visokoj ulici samo na čas otvorio svoje umorne a još uvijek žive oči a zatim ih odmah za uvijek i zaklopio. Ako je još u tom času mogao razabrati i svijetlo sunčanih zraka i zelenilo Tuškanca, tada se i posljednji put u ovome životu obradovao. Za četiri mjeseca svoje teške bolesti — toliko je upravo njegov jaki i zdravi organizam odbijao s nadom u ozdravljenje najpodmuklije napadaje jedne vrlo teške gripe — on je bio najvedriji u ranu zoru, kad je mogao da na Tuškancu promatra rađanje novog proljetnog života.

Koloman German rodio se 12. travnja g. 1859. u Karlovcu od oca Vatroslava Germana, odvjetnika i majke Cecilije rođ. pl. Franković. Svršivši u rodnom mjestu pučku školu i četiri razreda gimnazije, nastupio je 1. kolovoza 1873. tironsku praksu kod ljekarnika Adolfa Begne; tironski ispit položio je 27. srpnju 1866. kod hrvatskog ljekarničkog gremija u Zagrebu. Farmaceutske nauke učio je na filozofskom fakultetu sveučilišta u Gracu, gdje je 23. srpnja 1880. bio promoviran na čast magistra farmacije. Godinu dana zatim u ljekarni vojne bolnice br. 2 u Beču odslužio je jednogodišnji vojni tečaj, nakon čega je 1. listopada 1884. bio imenovan pričuvnim vojnim ljekarničkim akcesistom vojne bolnice u Dubrovniku.

Kondicionirao je pet godina u Zagrebu, Novome i Zemunu. Samostalnim ljekarnikom učinio se god. 1886. najprije u Virju, odakle je zatim prešao u Bjelovar, preuzevši tuj g. 1887. od ljekarnika Mikulčića ljekarnu „K Crnome orlu“. God. 1925. tu svoju ljekarnu predao je u upravu mlađim rukama a sam se, nakon 48 godina najsavjesnijega rada u službi javnoga zdravstva, povukao u željno iščekivani i pošteno zasluženi mir.

Ljekarnik German iz sve svoje duše volio je svoje zvanje, a i živio je samo za nj. A ipak samo predrasude vremena, u kojem je birao put kojim će uputiti svoj život, dovele su ga u naše zvanje. Jer više nego išta drugo njega su privlačile umjetnosti uopće, Thalia napose. I naporno lje-

karničko zvanje nije bilo kadro da mu u duši sasvim zatomi njegove naklonosti za glumačku umjetnost. Sam doduše nikad nije ni kao diletant nastupio na kakoj dobrotvornoj pretstavi, ali ih je samo malo i od najboljih znalaca teatra i glumačke umjetnosti savjesnije od njega pratilo njihov razvitak. I mislim da neću pretjerati ako kažem, da za posljednjih 50—60 godina nije bilo i samo malo poznatijeg evropskog glumca, trageda ili komičara, a da mu pokojnik ne bi bio znao bar za glavne uloge.

Osim teatra, on je bio i vrlo dobar poznavalac glavnih evropskih književnosti, i o pojedinim njihovim klasicima mogao je da raspravlja spremom kakova profesora komparativne književnosti. Još u prvom mjesecu bolesti kratko si časove razmatranjima iz svjetske književnosti borbenog njemačkog profesora Eduarda Engela pod natpisom „Was bleibt?“. Jednako kao u književnostima tako i u slikarstvu i kiparstvu imao svojih naročitih simpatija. U svim tim umjetnostima više se zanosio za idealizovanom ljepotom nego li modom svagdašnjice. A koliko su služba i sredstva dopuštali, u odmorima najvolio je hodočastiti u zemlje i gradove koji su putniku pružali najviše umjetničkog užitka. U tome pogledu naročito je žalio, što posljednih godina života nije mogao da obiđe i našu dragu Dalmaciju.

I ako je najveći dio svoga života proživio povučen u svoje zvanje i u svoju obitelj, preselivši se iz Bjelovara u Zagreb ovdje je nedjeljno proživljavao naročito veselje na ona tri popodneva, kad se u jednoj kavani „obligatno“ sastajao sa svojim drugovima po zvanju. Sa takih bi se sastanaka vraćao kući uvijek vedar i dobro raspoložen. Kad se početkom veljače u njegovo žilavo tijelo uyukla podmukla gripa, u prvo ju je vrijeme posmatrao s gledišta, od koliko će drugarskih sastanaka morati zbog nje izostati. Međuto bolest je sve više jačala, a njegov otpor slabio, pa opet još se dugo i dugo spominjao „apotekarskoga stola“, i među posljednjim pozdravima, što ih je za vječni rastanak namjenjivao svojim najmilijima, bili su i pozdravi drugovima od apotekarskoga stola.

Pokojni ljekarnik German učestvovao je u staleškom radu vrlo aktivno. Nije bilo sastanka, skupštine, kongresa i inih staleških zborova, a da nije pok. German bio prisutan. Njega je ne samo veselio već i oduševljavao svaki staleški progres; a žalostila svaka nedaća, koja je snašla stalež. Kroz nekoliko perioda bio je vijećnikom Hrv. slav. zem. ljekarničkog zbora, pa nije žalio nikada truda, da iz svoga Bjelovara pohrli u Zagreb na sjednicu svoje korporacije, da svojim iskustvom i savjetom pridonese koju čest za dobro i prosperitet struke, kojoj je pripadao i koju je istinski volio.

Zbog svojih lijepih i plemenitih osobina senior hrvatskih ljekarnika Koloman German i kao ljekarnik i kao čovjek uistinu je zavrijedio, da ga mlađi ljekarnički naraštaji zadrže u časnoj uspomeni.

Vječni mu spomen; rastuženoj porodici iskreno saosjećanje.